

La il·lusió d'una vida

L'ESPANYA DE LES AUTONOMIES HA BUIDAT DE SENTIT INSTITUCIONAL ELS SÍMBOLS DE SOBIRANIA I DE REPRESENTACIÓ DE LA CIUTADANIA.

L'encara presidenta del Parlament balear, Xelo Huertas, juntament amb la diputada Montse Seijas, han estat protagonistes durant les últimes setmanes d'un d'aquests rebomboris polítics que fan córrer molta més tinta i saliva de les que valen, en haver estat suspeses de militància pel seu partit, Units Podem. La suspensió va ser ordenada ni més ni menys que des de Madrid (el provincianisme secular no entén de noves ni velles polítiques) pel secretari d'organització de la formació morada, Pablo Echenique, i es fonamentaria en les "sospites contundents" sobre un presumpte tracte de favor que Huertas i Seijas haurien dispensat a un altre militant d'Units Podem, el científic menorquí Daniel Bachiller, en la concessió d'ajuts públics al seu laboratori d'investigació. Una presumpta prevaricació de les de tota la vida, vaja, davant de la qual el partit de Pablo Iglesias ha volgut donar mostra de la seva inflexibilitat envers tota ombra de corrupció, només que a partir d'aquí s'ha desencadenat un serial dolent que encara dura i que destaca només per la proverbial matuseria amb què les dues castigades, Huertas i Seijas, s'han comportat en totes les seves manifestacions públiques. Verbigràcia, l'endemà mateix de conèixer-se la seva condició de militants suspeses, les dues valentes dones ja votaven al Parlament a favor d'una moció del PP, mentre Huertas proclamava davant dels mitjans la seva intenció de sortir a ventilar el seu bon nom "en una cadena de televisió estatal" i Seijas concedia entrevistes a la premsa mallorquina en què es presentava (i ho demostrava amb fets) com una persona procliu a una certa inestabilitat emocional. Naturalment, totes dues ja tenien a punt un dossier sobre el que segons elles serien

SEBASTIÀ
ALZAMORA
alzamoramartin@gmail.com

els presumptes pedaços bruts del secretari general d'Units Podem a Balears, Alberto Jarabo, convertit en l'arxienemic a destruir. Tot això, enmig del vendaval de garrotades que li cauen al partit d'ençà que la gestora militar del PSOE va decidir que el millor per a Espanya era tornar a fer president Mariano Rajoy, amb la consegüent estimbada dels socialistes en intenció de vot, tan estrepitosa que ha fet fer a Units Podem el famós *sorpasso* que per si mateix no va ser capaç de realitzar, situant-se com a segona força d'àmbit espanyol. Tot plegat un embolic de mil dimonis, que ja es veu que només pot acabar en poc i brut per a totes les bandes interessades. Inclòs, naturalment, el pacte entre el PSIB i MÉS que actualment governa a Balears amb el suport extern d'Units Podem.

Ara bé, el que volia era fixar-me en una de les moltes i furibundes declaracions de Xelo Huertas en el decurs del sarau. Seguint el manual del polític espanyol acusat de corrupció, a Huertas li va faltar temps per recordar que l'acta de diputada és de la seva propietat, i que, passi el que passi, pensa continuar disfrutant dels beneficis que hi van inclosos. En canvi, es mostrava absolutament despreocupada per la possibilitat de ser obligada a dimitir com a presidenta del Parlament, perquè, segons ella, aquest càrrec "tampoc és la il·lusió de la meua vida". Em va cridar l'atenció, perquè la presidència del Parlament és, després de la del Govern, la màxima dignitat institucional a la qual pot aspirar un polític, que no tan sols hauria de veure en aquest càrrec la il·lusió de la seva vida sinó també un honor i una responsabilitat certament extraordinaris. Però així és l'Espanya de les autonomies, que amb el seu *café per a tothom* i la seva peculiar i corrupta manera d'entendre l'Estat de dret ha *descafeïnat* el sentit institucional dels símbols de sobirania d'un país i la representació de la seva ciutadania, convertits en xavalla remenada pel primer desaprensiu que passa per allà (i remeto a la nòmina, certament alarmant, de presidents i presidentes que ha tingut el Parlament balear). Ah, però és que a la presidenta Huertas (com als seus antecessors) no se li ha ni acudit que representin cap país. Ah, és que del que es tracta és d'ocupar una poltrona, sigui la que sigui, i la del Parlament ja fa el fet, però no és la il·lusió de la vida de ningú: tan sols això, una poltrona. Doncs va bé saber-ho, i tan descarnadament com ens ho ha fet saber la presidenta Huertas. Començant per aquí, s'entén tota la resta.

Escriptor